

Vedkommende intet havde at sige sin Fader; og hvad denne muligvis kunde have ønsket at sige ham, vilde efter al Rimelighed kun have forværret Forholdet og maaske have givet Anledning til Optrin, som let vilde have faaet en uhyggelig Karakter.

Alt som hans Øjne vænnedes til Stuens Mørke, traadte den Sovendes Ansigtstræk og hele udtærede Skikkelse tydeligere frem for ham. Han saa, at Faderen havde bevaret sit sorte Haar, som dog under Sygdommen havde mistet al Farve. Ansigtet derimod var bleven mørkt, næsten bronceagtigt, og der saaes ikke en Bevægelse i det, skønt et Par Fluer stadig kresede om det og nu og da kravlede om paa Panden eller Kinden. Det var, som om allerede Evighedens Fred hvilede over de lukkede Øjelaag.

Sygeplejersken, der havde staaet henne ved Servanten og skyllet en Svamp ud, gik nu bort med Vandfadet, og de to Søskende blev alene hos den Syge. Ingen af dem talte. Signe havde sat sig ned i en lav Armstol, som stod ved Siden af Sengen. Hun sad foroverbøjet, med Hænderne foldede paa sit Knæ, og betragtede Faderen med et næsten forklaret Udtryk af Kærlighed og Smerte. De store, lyse Øjne stod fulde af Taarer, og det trak om hendes Mund. Af og til førte hun med en blid Bevægelse Haanden hen gennem Luften over Faderens Ansigt for at holde Fluerne borte.

Paa eensgang hørtes der noget krable henne ved Væggen. En Tapetdør, der førte ind til et bagved liggende Gæstekammer, blev lukket op, og Modelrens lille, krumbøjede Skikkelse viste sig i den smalle Døraabning.

Hun blev et Øjeblik staaende derhenne, idet hun